

YORGUN İHTİYAR

Alnında derin çatlaklar, gözlerinin kenarında zamanın çizgileri, dudaklarında yorgunluğun ve eski tebessümlerin izleri... İki büklüm beli... Ama hayata dört eliyle sarılmış, yaşama sevinci ile dolu bir ihtiyar. Henüz on üç buçuk milyar yaşında. Yanlış duymadınız. Ne devirler yaşamış; ne toplumlar, ne canlılar yaşatmış bu sürede. Kimden bahsettiğimi anladınız sanırım. Dünya...

Yıllar yıllar önce canlı türleri henüz yokken uzay boşluğunda bir toz bulutunun zamanla yoğunlaşmasıyla oluşmuş Dünya. Henüz küçücükmiş o zamanlar. Büyümüş, büyümüş... Enerjisi, gücü tükenmeye başlamış gün geçtikçe. Sebebi ise insan.

Tıkır tıkır işliyor tüketim ve üretim çarkımız. Ne de güzel parıldıyor şehirlerimiz. Ne de olsa üretiyoruz enerjiyi bol bol. Peki ya üretirken kaybettiklerimiz? Fosil yakıtların yaydığı sera gazı... Ozonu delen, zararlı ışınları dünyaya sokan... Yani silahı küresel ısınma olan, doğanın katili...

Bu durumda yenilenebilir yani doğal enerji kaynaklarına dört elle sarılmaktan başka çaremiz var mı? Gelişirken kaybetmek istemiyorsak güneş, rüzgar ve suya koşmalıyız. Bizden hiç beklentisi olmayanlara, bize enerji verirken hayatımızdan renk çalmayanlara... Ve bir gün bizi terk etmeyeceklerini bildiklerimize... Kömür, petrol gibi yakıtlar bize enerji sağlarken yaydıkları sera gazıyla da zarar verirler. Eninde sonunda bir gün tükeneceklerdir zaten. Güneş ve rüzgar ise tükenmeyen enerji kaynaklarımız. Bunlardan bir diğeri: bazen kıymetini bilmediğimiz, har vurup harman savurduğumuz, su.

Bir damla, bir daha... Aktıkça boşa, birikiyor sancılarımız, sönüyor güneşimiz ve soluyor hayallerimiz. Ve enerji üretelim derken kendi enerjisini bitiriyor, ölüyor yaşam. Aslında boşa akan su değil; hayatımızın, geleceğimizin ta kendisi. Tükenen...

Su neden mi bu kadar önemli?

Çünkü yorgun ihtiyarın dizindeki derman ve daha uzun yaşaması için ferman sudur. Yüzündeki renk, sesindeki ahenk... Tabiatın ilacı, canlıların hayat ağacı... Yanan yüreklere ferahlık, filizlenen tohumlara güç, toprağa kan, doğa anaya candır. Odur barajlarda elektriğe dönüşerek karanlık gecelere ışık olan. Kara kışta sıcaklık, pişmeyi bekleyen aşı ocaktır. Bazen bütün heybetiyle vadilerden süzülen bir nehirde kurulan baraj, bazen coşkulu bir ritimle kıyıları dalgadır o. Enerjidir.

Onun terk ettiği diyarlar kaybeder enerjisini, kaybeder rengini. Siyah ile beyaz arasında griye çalan bin bir ton... Parlamayan bir güneş, mavisini kaybetmiş bir gökyüzü; mor, kırmızı ve turuncunun dokunmadığı çiçekler, yeşilini kaybetmiş bir tabiat... Kuraklıktan dudakları çatlamış kuru bir toprak, kuru dallar, kuru kökler... Ve açlığın pençesinde bir insanlık. Belki can çekişmekte. Renkleri solmuş bir tablo, her şey cansız, her şey donuk. Eksik parçanın ne olduğu ise gayet açık. Tabi ki su.

İnsan hayatının gökkuşağı misali renkleri vardır. Bu renkleri bize sunan sudur. Onunla can bulur hayat, onunla var olur. Güneş daha bir belli eder sarı olduğunu, deniz mavi... Koşmaktan yanakları al al olmuş çocukların, kömür madenlerinde kararan yüzlerin içini ferahlatan odur.

Ve Dünya... Artık yorgun bu, ihtiyar. Damarlarında dolaşan hayati sıvı, sudur. İnsanlık darağacında, ip ise kendi elimizde. Hiç tükenmeyecekmiş gibi harcarsak suyu -enerjimizi- kendi sonumuzu kendimiz getiririz.

Altay YILDIRIM
Denizciler Ortaokulu / RİZE